

Juledag:

Prædiken:

Juleevangeliet indledes med ordene ”Det skete..”. Ordene synes som en triviell indledning, måske som en simpel variation på en indledning til en historie. I Eventyrene indledes der ofte med ordene ”der var engang...”. Men ordene eventyret er ikke tænkt som et forsøg på at pege på noget historisk. Måske har det den funktion for børnene, som med deres livlige fantasi, bliver provokeret til at til at tænke: ”er det virkeligt”?

Mon ikke det er tvivlens almindelige tænkning: ”Er det virkeligt?” I den tid vi lever i der kan der være en tendens til at sige, det er lige meget om det virkelig hændte. Det afgørende det er hvad historien fortæller os. Det er som at vi i den tid vi lever i har en kortsigtet livsforståelse og forventning. Åndelig set lever vi fra hånden til munden. Som børnefamiliefar synes jeg det er paradoksalt, at vi lever i en tid, hvor i hvert fald ser forældre til børnefamilier der er så bevidste om hvad deres børn skal have af mad i munden, er temmelig ligeglad med hvad deres børn bliver fodret med åndeligt, eller om de i det hele taget får åndeligt føde.

Jakob og Esau var to brødre som havde hver deres temperamenter. Da Esau sælger sin førstefødselsret for et måltid mad, der tænker kun på nuet. Han sælger sin lange fremtid bort for en hurtig løsning. Jakob er måske temmelig flosset i kanterne moralsk, men han insisterer på at blive velsignet af Gud. Han var villig til at give en lang indsats for at nå det mål, han havde sat sig.

Englene får at vide at der født en frelser. Hvis det var en frelser der skulle tilfredsstille nu'et, så skulle han være en militær-politisk frelser. Men den senere historie fortæller os noget andet. Han afstod fra at påtage sig rollen som en konge for et forgængeligt rige, men indstiftede et rige, som ikke kan slides og bringes til ende.

Det hedder i Hebræerbrevet:

Hebr 5,9 Da Kristus havde nået målet, blev han årsag til evig frelse for alle dem, som adlyder ham,

Han skulle nå et faktisk mål her i blandt os, for at vi kunne opnå evig frelse.

Bemærk at vi i det to hellige handlinger, som vi regner for noget helt unikt, Dåben og Nadveren, der rækkes der også noget fysisk. De er ikke for os noget rent symbolsk. De bringer Guds nærvær til os. Et virkeligt nærvær. Det som rækkes os er dørtærskler til evigheden og fremtiden.

Hvilken virkelighed er den stærkeste virkelighed? Hvis vi sætter mennesket og alt det skabte, det som er håndgribeligt for os på den ene side, og alt det uskabte på den anden side, hvad anser du for mest virkeligt?

Hvad er mest virkeligt for os? Ud fra vores forstand og jordnære liv, er svaret alt det synlige, men ud fra vores tro, det som er blevet os åbenbaret, så er det alt det usynlige. Det usynlige blev ikke til ved det synlige, men det synlige ved det usynlige. Det er ikke altid det, som vi er nærmest os med vores forståelse og erfaring, der er udtryk for den højeste form for virkelighed. Vores domme over virkeligheden er ikke udtryk for den højeste virkelighed. Virkeligheden bliver ikke til ved vores tanker.

Jeg kan godt forstå, at man i psykoterapi gør brug af redskaber der er symbolsk. Her fokuserer man måske ikke så meget på forankringen i den virkelige verden. Hvad der gælder i terapi, er ikke nødvendigvis det som gælder i den åndelige verden. I troen kommer vi fra en virkeligheden udenfor os selv, til en virkelighed der bliver til os, og fører os til en virkelighed uden for os.

Der har været en salme i adventstiden, der virkelig har ramt mit hjerte, og det er Grundtvigs adventssalme "Vær velkommen Herrens år". I den nævner han poetisk noget om Guds dramatiske ankomst til verden. Om Kristi ankomst til verden siger han at "Livstræet fæsted i graven rod!". Det er en virkelig behandling af døden han taler om. Man kan nærmest se for sig, at rødderne fra livets træ graver sig vejen ned til de døde. Da han i næste vers taler om Helligånden ankomst Pinedag, og siger: "Nedsteg Guds kraft til vor skrøbelighed". Her er det et virksomt guddommeligt nærvær, som ikke spiser os af med en symptom-behandling, men en glæde der aldrig vil ophører. Gud spiser os ikke af med "lad os lade som om"! I troen er der ingen generalprøver. Overfor Gud kan vi ikke sminke os, og forklæde os og lade som om.

Der er sikkert nogen af jer, der sidder og tænker at jeg med min understregning af det evige ikke levner plads til at Gud også virker i vore "nu". Det er forkert. Jeg vil gerne et opgør med et meget kortsigtet livssyn. Jeg vil gerne pege på, at det der skete, har sat en evighed i bevægelse, og hvis vi tror det der skete, så er vi blevet indrullet i en ny virkelighed der aldrig får ende. Jeg vil aldrig afvise, tværtimod understrege at Gud er med os, han virker underfuldt i vores tid, og hver gang det sker, så er det en forkyndelse af at vi er involveret i noget som rækker langt ud over vores relative korte menneskeliv. Hver gang du oplever at Guds fred bølger ind over dit hjerte og din forstand, hver gang du oplever at hans tilgivelse er virkelig frihed, hver gang Gud fylder dit hjerte med glæde fra Ham, hver gang at du bliver overrasket over at Gud gik sammen med dig, selvom du ikke troede det, så er det et tegn fra ham af, at han har givet dig en evig fremtid.

Gud lader sig vise i sin modsætning. Gud som med sit ord befalede skabningen at rulle sig ud af intet. Han lod sin søn føde her på jorden. Han har forsmået sig selv, for at vi, som i relationen til Guds storhed er små, skal få fællesskab med ham.

Det var Gud der lå i krybben i Bethlehem. Det kan intet menneske fatte i egen forstand, det skal der en åbenbaring til. Det skal Gud selv fortælle os. Når vi står ved krybben i Bethlehem, så må vi forstå, at vi intet kunne gøre, for at komme Gud nær og forstå hvilken vej vi skulle gå. Kun den der lytter og er åben kan hører hvad Gud har til os. Når man har hørt og lyttet, så vil man forstå, at man intet kunne have gjort. Så vil vi

indse, at vi ikke engang vidste hvad vi skulle lede efter. Selvom Gud havde forsmået sig selv, så havde han dog alligevel al magt i himmelen og på jorden.

Juletroen er en tro på Kristus selv, en virkelighed uden for og oven over os, den Kristus, der kæmpende og sejrende gik ind vores tilværelse, en tro, der bliver noget virkeligt kæmpende og levende i os, og som derigennem fører os ud i den virkelighed, der nu en gang er blevet vores virkelighed, en tro, der, fordi den i alle sider er en kristentro, er sandere og stærkere, mere "real" en denne verdens realitet.

Amen!

Nadverord:

Joh 1,14

Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.

Uimodsigelig stor er guds frygtens hemmelighed: Han blev åbenbaret i kødet, retfærdiggjort i Ånden, set af englenerne, prædikeret blandt folkene, troet i verden, taget op i herligheden. 1 Tim 3,16

For det var ikke udspekulerede fabler, vi byggede på, da vi forkyndte jer vor Herre Jesu Kristi magt og hans komme, men vi havde med egne øjne set Jesu majestæt. 2 Pet 1,16

I kender vor Herre Jesu Kristi nåde, at han for jeres skyld blev fattig, skønt han var rig, for at I kunne blive rige ved hans fattigdom.

Han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud, men gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig.... Fil 2,6-7

For i ham bor hele guddomsfylden i kød og blod . Kol 2,9